

Sub cruce

Ziar săptămânal pentru aprofundarea Evangheliei și a vieții de credință

EDITOR: Preot D. CORNILESCU, »LÄNDLI«, OBERÄGERI, CANTONUL ZUG

Lucrarea costă 1,50 CHF trimestrial pentru Elveția și 2 CHF pentru străinătate.

Comenzile și întrebările trebuie adresate la: Kuranstalt »Ländli, Oberägeri, Cantonul Zug

Telefon: Oberägeri nr. 4 53 91 . Cont curent poștal: Zurich VIII 4925

Nr. 35, Oberägeri, 25 august 1940 anul 6

Cuvântul săptămânii: Sunt oameni care ajută pe alții să creadă în Dumnezeu.

N. Soderblom.

Ce înseamnă „sfânt”?

Faptele apostolilor 20:32: *Și acum, fraților, vă recomand lui Dumnezeu și cuvântului harului Său, care este puternic să vă zidească și să vă dea moștenire între toți sfinții.*

Apostolul Pavel spune în acest verset, că o moștenire minunată în veșnicie este pregătită pentru poporul sfânt al lui Dumnezeu. Speranța acestei minunate bogății ne face să ne bucurăm inimile. Dar în acest fel, se așază pe sufletul nostru, ca o presiune paralizantă, o altă cunoaștere. Pavel se referă în mod clar la cei care singuri pot fi considerați moștenitori înaintea lui Dumnezeu. Toți oamenii sunt aleși din veșnicie de Domnul să conducă ca regi împreună cu El! Dar nu toată lumea va atinge acest obiectiv, ci numai cei care sunt considerați sfinți în ochii Lui.

Ce înseamnă de fapt sfânt în judecata oamenilor?

De obicei cuvântul sfânt este înțeles greșit. Majoritatea oamenilor folosesc acest termen pentru a-și imagina o persoană care este fără păcat. O mare deznădejde ne vine atunci, când comparați părțile de zi cu zi viciate, cu aceste concepte omenești ideale. Dacă suntem sinceri realizăm că toate luptele și depășirile noastre nu au nicio valoare; pentru că nu putem dezlipi răul din inimile noastre. În zadar există o stradă pentru astfel de sfințenie, atâta timp cât trăim în această lume, în care păcatul este puternic în jurul nostru.

Dar această sfințenie practică nu există niciodată pe lumea asta. Apostolul Pavel știa acest lucru și în acest verset el înțelege ce înseamnă Dumnezeu prin sfințenie.

Ce oameni sunt sfinți în ochii lui Dumnezeu?

Nu este vorba de o clasă anumită a creștinilor, care plutesc constant pe deasupra. Termenul *sfânt* este mult mai sobru și mai real.

În Vechiul Testament diferiți oameni și lucruri sunt descriși ca fiind sfinți. În acest context Biblia enumeră unelte, precum: furculițe, linguri, vase, toate lucrurile care aveau de-a face cu slujba pentru Dumnezeu. Ce era destinat exclusiv folosirii lui Dumnezeu și a cortului a fost numit sfânt. Aceste obiecte nu erau sfinte pentru că erau făcute din aur și argint. Au fost multe lucruri vechi făcute din același material, care erau considerate valoroase, dar nu sfinte. Toate aceste obiecte sfinte fuseseră odată împreună în ceata și grămada altora. Dar apoi au fost luate și sfințite pentru uzul exclusiv al lui Dumnezeu.

Exact la fel a fost și cu sfinții Vechiului Testament. Erau oameni ca și ceilalți și trăiau printre ei. Dar într-o zi Dumnezeu i-a despărțit de mulțime și le-a spus: *De acum înainte sunteți numai pentru folosul Meu!* În ascultare ei i-au dat lui Dumnezeu un DA. Și numai pentru că au

rămas despărțiți de ceilalți și au umblat singuri cu Dumnezeu, acești oameni au fost numiți sfinți.

În Noul Testament în care trăim acum, termenul *sfânt* este de asemenea foarte clar. El îi cuprinde pe toți cei care și-au dat inimile Mântuitorului. Sfinții sunt oameni care aparțin numai Domnului Isus. Până acum au fost în grămada lumii. Au gândit, simțit, au vorbit, au acționat și au mers ca ceilalți. Dar apoi a venit un moment, care adus o mare schimbare în viața lor.

Noi toți, tu și eu suntem la fel destinați să devenim sfinți în spiritul lui Dumnezeu. Când L-am recunoscut că El are a drept special față de noi și i-am încredințat viețile noastre, atunci am devenit sfinți. Rămânem în mediul nostru anterior, dar gândirea, simțirea și dorința noastră sunt diferite de acum înainte. Domnul Isus, care a murit pentru noi și ne-a răscumpărat din robie și din toate păcatele, are dreptul unic de a dispune de noi. Există o separare radicală între ceilalți oameni și noi. Diferența nu este că am devenit fără păcat. Acum avem voința serioasă de nu mai face rău. S-ar putea să experimentăm în continuare înfrângeri, dar atâta timp cât avem lumina divină și ne folosim de harul Lui, suntem despărțiți de alți oameni, dar nu în sensul că nu vom mai cădea niciodată în păcat, dar în sensul că nu mai vrem să păcătuim.

Fiecare persoană convertită, care se gândește serios să-L urmeze pe Isus este un sfânt, o persoană pusă deoparte pentru Dumnezeu. El trăiește în aceleași circumstanțe ca și ceilalți și are aceleași nevoi și ispite ca și ei, dar el nu mai merge ca înainte, ci doar cu ceea ce îi îngăduie Domnul Isus.

Fiecare persoană, oricât de păcătoasă și de adânc căzută, care se agață de Mântuitorul cu credință și Îi predă viața sa coruptă, va experimenta că Domnul îl va face sfânt. Și oricine este sfințit de Dumnezeu este sortit să întâlnească o moștenire minunată de slavă.

O întrebare personală! Ești tu unul dintre sfinți? Dacă nu, atunci de ce? Vrem să fim liniștiți în legătură cu această întrebare! Oricine dorește să fie unul dintre acești sfinți poate dobândi acest privilegiu chiar acum, dându-și toată inima lui Dumnezeu. Și chiar dacă viața ta a fost complet stricată și deraiată, El poate și va face din tine or persoană sfântă. Dacă am încheiat această predare a vieții noastre către Domnul Isus, atunci ne putem considera cu bucurie și recunoștință în compania sfinților.

Pentru cei care nu-L au încă pe Mântuitorul, de data asta e timpul să-și deschidă azi inima către El, pentru ca și ei să aibă dreptul să aștepte moștenirea veșnică.

D. Cornilescu.

Cu cât avem mai mult de-a face numai cu Hristos, cu atât j mai completă această relație de credință ne eliberează de toate legăturile omenești care ne țineau înainte.

D. Cornilescu.

Din experiența de credință.

Este întotdeauna dificil să vorbești despre experiența de credință. Pericolul este prea mare, ca în prezentare să se strecoare un gând secret despre propriile merite. Imediat acesta nu mai este o reprezentare a experienței de credință, ci mai degrabă o laudă personală. Puterea mărturiei dispare. Dar în ciuda acestui pericol, trebuie să îndrăznim întotdeauna să vorbim despre experiențele noastre de credință. Veți fi martorii mei. Este sarcina cu care se confruntă fiecare creștin în fiecare zi, să fie martor la faptele mărețe ale lui Isus în orice moment.

Fiecare mesager al lui Isus va experimenta, că martorul, care este autentic, are putere de mărturie. Acest lucru îi va aduce pe alți oameni pe calea către Hristos.

Nevoia de slujire pastorală m-a determinat să caut viața vie pe care ne-o oferă credința. Eram în adunarea mea de ani de zile și depusesem mult efort. În centrul predicii mele a fost mesajul lui Isus, care a fost înțeles. Dar nu am avut îngrijirea sufletelor. Am avut multe conversații și întrebări despre credință și despre biserică. Am rostit un cuvânt din Biblie ici și

colo pentru mângâiere. Dar știam asta: nimic din toate acestea nu erau îngrijire sufletească. Acest lucru nu conduce pe oameni la credință și să-și predea viața lui Hristos.

Din cauza acestei nevoi, am participat la o misiune săptămânală de evanghelizare. Prietenul meu vorbise. Ascultam părțile interesate cu bunăvoință și dezaprobare. A fost cu ani în urmă, când a vorbit un șomer. El a descris cum au apărut furia și amărăciunea în viața lui, disperare, deznădejde și neputință. El a arătat cum Hristos devenit Domnul vieții sale. El a arătat cum dragostea și ajutorul...

Unter dem Kreuz

Wochenblatt zur Vertiefung evangelischen Glaubenslebens

HERAUSGEBER: PFR. D. CORNILESCU, »LÄNDLI«, OBERÄGERI, KANTON ZUG

Das Blatt kostet vierteljährlich für die Schweiz Fr. 1.50, für das Ausland Fr. 2.—
Bestellungen, Anfragen richte man an: Kuranstalt »Ländli«, Oberägeri, Kanton Zug
Telephon: Oberägeri Nr. 4 53 91. Postcheckkonto: Zürich VIII 4925

Nr. 35

Oberägeri, den 25. August 1940

6. Jahrgang

Wochenspruch: Heilige sind Menschen, durch die es anderen leichter wird, an Gott zu glauben.

N. Söderblom.

Was heißt „heilig“?

Apostelgeschichte 20, 32: »Und nun, liebe Brüder, ich befehle euch Gott und dem Wort Seiner Gnade, der da mächtig ist, euch zu erbauen und zu geben das Erbe unter allen Heiligen.«

Der Apostel Paulus sagt in diesem Verse, daß ein wunderbares Erbe in der Ewigkeit bereit ist für die heiligen Menschen Gottes. Die Hoffnung auf diesen herrlichen Reichtum möchte unser Herz aufjauchzen lassen. Aber zugleich legt sich wie ein lähmender Druck eine andere Erkenntnis auf unsere Seele. Paulus bezeichnet ganz klar diejenigen, die allein vor Gott als die Erbberechtigten in Frage kommen. Alle Menschen sind ursprünglich vom HErrn dazu erwählt, einst als Könige mit Ihm zu regieren in Ewigkeit. Aber nicht alle werden dieses Ziel erreichen; sondern nur die, die in Gottes Augen als »Heilige« gelten.

Was heißt nun eigentlich »heilig« im Urteil der Menschen?

Gewöhnlich wird das Wort »heilig« verkehrt aufgefaßt. Die meisten stellen sich unter dieser Bezeichnung einen Menschen vor, der ohne Sünde ist. Eine große Mutlosigkeit überkommt uns, wenn wir unser alltägliches, fehlerhaftes Leben mit diesem menschlich geprägten Idealbegriff vergleichen. Wir erkennen, wenn wir aufrichtig sind, daß dann ja all unser Kämpfen und Ueberwinden gar keinen Wert hat; denn wir können das Böse doch nicht auskratzen aus unserem Herzen. Es ist umsonst, nach solcher Heiligkeit zu streben, solange wir auf dieser Welt leben, wo die Sünde in uns und um uns mächtig ist. Zu diesem entmutigenden Resultat führt uns das menschliche Denken und Grübeln über den Begriff »Heiligkeit«.

Aber diese »Heiligkeit« existiert praktisch nie auf dieser Welt. Der Apostel Paulus wußte das und meint in diesem Verse das, was Gott unter Heiligkeit versteht.

Welche Menschen sind nun »Heilige« in den Augen Gottes?

Es handelt sich dabei nicht um eine bestimmte Klasse von Christen, die dauernd in einer höheren Region schweben. Der Begriff »heilig« ist viel nüchterner und realer.

Im Alten Testament werden verschiedentlich Menschen und Dinge als »heilig« bezeichnet. Und zwar zählt die Bibel in diesem Zusammenhang Geräte auf, wie z. B. Gabeln, Löffel, Gefäße, alles Dinge, die mit dem Gottesdienst zu tun hatten. Was nur für den Gebrauch Gottes und der Stiftshütte ausersehen war, nannte man »heilig«. Diese Gegenstände wurden nicht heilig dadurch, daß sie aus Gold oder Silber gemacht waren. Aus dem gleichen Material gab es ja noch viele solche Dinge, die wohl als wertvoll, aber nicht als »heilig« galten. Alle diese heiligen Geräte waren früher einmal im Haufen der anderen gewesen. Aber dann hatte man sie weggenommen und geweiht für den alleinigen Gebrauch Gottes.

Genau so verhielt es sich auch mit den heiligen Männern des Alten Testaments. Sie waren Menschen, wie alle anderen und lebten mitten unter ihnen. Aber Gott hatte sie eines Tages abgesondert von der Masse und ihnen gesagt: »Von nun an seid ihr da nur noch für meinen Gebrauch!« Im Gehorsam hatten sie dann Gott ein Ja gegeben. Und nur, weil sie getrennt blieben von den anderen und ihren Wandel mit Gott alleine führten, wurden diese Menschen »Heilige« genannt.

Im Neuen Testament, in dem wir jetzt leben, ist der Begriff »heilig« ebenfalls ganz klar. Er umschließt alle diejenigen, die ihr Herz dem Heiland übergeben haben. Heilige sind Menschen, die allein dem Herrn Jesus gehören. Bisher waren sie im Haufen der Welt. Sie dachten, fühlten, redeten, handelten und wandelten wie die anderen. Aber dann war ein Augenblick gekommen, der ihrem Leben die große Wende brachte.

Auch wir alle, du und ich, sind ausersehen dazu, Heilige im Sinne Gottes zu werden. Wenn wir erkannt haben, daß Er ein besonderes Anrecht auf uns hat und Ihm unser Leben anvertrauten, dann sind wir Heilige geworden. Wir bleiben in unserer bisherigen Umgebung, aber unser Denken, Fühlen und Wollen ist von nun an anders. Der Herr Jesus, der für uns gestorben ist und uns losgekauft hat von allen Sünden und Gebundenheiten, hat jetzt das alleinige Verfügungsrecht über uns. Es besteht eine radikale Trennung zwischen den anderen Menschen und uns. Der Unterschied ist nicht der, daß wir nun sündlos geworden wären. Das gibt es nicht auf dieser Welt. Die Scheidung zeigt sich einzig in der neuen Gesinnungsrichtung, die uns jetzt bestimmt. Während wir bisher gedankenlos sündigten, haben wir nun den ernstesten Willen, das Böse nicht mehr zu tun. Wir werden vielleicht noch manchmal Niederlagen erleben. Aber soweit wir göttliches Licht haben und Seine Gnade in Anspruch nehmen, wird in unserem Wesen doch vieles sich ändern. Wir sind getrennt von den anderen Menschen, aber nicht insofern, als wir nie mehr in Sünde hineinfallen; sondern in dem Sinne, daß wir nicht mehr sündigen wollen.

Jeder bekehrte Mensch, der es ernstlich mit der Nachfolge Jesu meint, ist ein »Heiliger«, ein Abgesonderter für Gott. Er lebt zwar in den gleichen Verhältnissen wie die anderen und hat dieselben Nöte und Versuchungen wie sie. Aber er macht nicht mehr alles mit, sondern nur, was der Herr Jesus ihm erlaubt.

Jeder noch so sündige und tief gefallene Mensch, der sich im Glauben an den Heiland klammert und Ihm sein verdorbenes Leben übergibt, wird es erfahren, daß der Herr aus ihm einen Heiligen macht. Und jeder von Gott Geheilte ist dazu bestimmt, einst in der Herrlichkeit das wunderbare Erbe anzutreten.

Eine persönliche Frage! Gehörst du schon zu den Heiligen? Wenn nicht, dann warum? Wir wollen stille werden über diese Frage! Jeder, der sich danach sehnt, auch zu diesen Heiligen zu gehören, kann dieses Vorrecht jetzt in dem Augenblick erwerben, indem er sich rückhaltlos Gott übergibt. Und sollte dein Leben auch ganz verpfuscht und entgleist gewesen sein, so kann und wird Er doch einen heiligen Menschen aus dir machen. Wenn wir diese Uebergabe unseres Lebens an den Herrn Jesus vollzogen haben, dann dürfen wir uns fröhlich und dankbar zur Schar der Heiligen zählen.

Wer den Heiland noch nicht hat, für den ist es höchste Zeit, sein Herz Ihm heute zu öffnen, damit auch er ein Recht bekommt, auf das ewige Erbe zu warten.
D. Cornilescu.

Je mehr wir es mit Christus allein zu tun haben, desto völliger löst uns dieses Glaubensverhältnis von all den menschlichen Angelegenheiten, die uns früher festhielten.
D. Cornilescu.

Von Glaubenserfahrung.

Es ist immer etwas schwer, von Glaubenserfahrung zu sprechen. Zu groß ist die Gefahr, daß sich in die Darstellung ein geheimer Gedanke an eigene Verdienste einschleicht. Sofort handelt es sich nicht mehr um Darstellung von Glaubenserfahrung, sondern es wird ein persönliches Rühmen. Die Zeugniskraft verschwindet. Aber trotz dieser Gefahr müssen wir es immer aufs neue wagen, von unsern Glaubenserfahrungen zu sprechen. »Ihr sollt meine Zeugen sein.« Es ist die Aufgabe, vor die jeder Christ täglich gestellt ist, Zeuge zu sein von den »großen Taten Jesu« allezeit.

Jeder bezeugende Botschafter Jesu wird es erfahren, daß dem Zeugnis, wenn es echt ist, zeugende Kraft innewohnt. Es werden dadurch andere Menschen auf den Weg zu Christus gebracht.

Die Not der Seelsorge trieb mich auf die Suche nach lebendigem Leben, das der Glaube vermittelt. Ich war seit Jahren in meiner Gemeinde, hatte mir viel Mühe gegeben. Im Mittelpunkt meiner Predigt stand die Botschaft von Jesus. Sie galt als verständlich. Aber ich hatte keine Seelsorge. Ich hatte manches Gespräch über Fragen des Glaubens und der Kirche. Ich sagte hier und da ein Bibelwort zum Trost. Dies aber wußte ich: »Das ist alles keine Seelsorge«. Es werden dadurch keine Menschen zum Glauben, zur Hingabe ihres Lebens an Christus geführt.

Es war während einer Volksmissionswoche, die ich um dieser Not willen mitmachte. Mein Freund hatte gesprochen. Ich hatte »interessiert« — wohlwollend und ablehnend — zugehört. Da sprach — es war vor Jahren — ein Arbeitsloser. Er schilderte, wie in seinem Leben Aerger und Verbitterung, Hoffnungslosigkeit und Hilflosigkeit gewesen waren. Er zeigte, wie Christus der Herr seines Lebens wurde. Er berichtete, wie Liebe und Hilfs-